

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 121.528 van 9 juli 2003
in de zaak A. 102.713/VII-29.506**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaat K. VERSTREPEN,
 kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
 Rotterdamstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Poolse nationaliteit, op 2 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoekende partij betekend op 16 maart 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 18 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 25 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 mei 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster heeft op 25 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 4/.

1.2. Op 8 augustus 2000 formuleert de Commissie voor Regularisatie een ongunstig advies betreffende de aanvraag van verzoekster.

1.3. Op 10 oktober 2000 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor Regularisatie. Bij arrest nr.114.030 van 20 december 2002 wordt het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing door de Raad van State verworpen

1.4. Op 16 maart 2001 wordt aan verzoekster bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten.

"(...)Reden van de beslissing:

- Verblijft langer in het Rijk dan de vastgestelde termijn volgens artikel 6 of kan het bewijs niet leveren dat deze termijn niet overschreden werd (artikel 7, al. 1, 2/ van de wet van 15/12/1980).

Motivatie in feite:

- De regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22/12/1999 werd definitief verworpen door een beslissing van de Minister op 10.10.2000.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt betrokkene gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. (...)."

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen.

Gebrek aan motivering.

Dat de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken een bestuurshandeling uitmaakt overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen; Dat bijgevolg de Minister van Binnenlandse Zaken zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet gebeurd is; Dat de bestreden beslissing dit principe schendt, niet alleen voor wat betreft de voorwaarden dat de beslissing met redenen omkleed moet zijn, maar eveneens voor wat betreft de voorwaarde dat de omstandigheden van de zaak dienen vermeld te worden. Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van rechtelijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, "Pas.", 1932, 1, 166); Dat naar analogie kan besloten worden dat indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot het gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig heeft onderzocht en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft; Dat er in casu geen sprake is van enige motivering, zijnde dus een manifest gebrek aan motivering in de beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Dat de Minister in zijn beslissing het advies van de Commissie voor Regularisatie te volgen niet aanhaalt om welke redenen hij meent dit advies te moeten volgen, noch in feite, noch in rechte haalt de Minister in zijn beslissing enige motivering aan. De Minister volstaat door te verwijzen naar het advies dat hij in bijlage bij zijn beslissing voegt, doch herneemt op geen enkele wijze de daarin aangehaalde motieven. De bestreden beslissing schendt bijgevolg de bepalingen van de Wet van 29 juli 1991.

De verwijzing naar het advies van de Commissie voor Regularisatie

Voor zover zou geoordeeld worden dat de Minister van Binnenlandse zaken kon volstaan door te verwijzen naar het advies gegeven door de Kamers van de Commissie voor Regularisatie wenst verzoeker aan te tonen dat ook de daarin gegeven motivering niet volstaat. Het advies van de kamer berust immers op volgende overwegingen:

"In overeenstemming met de zienswijze van het onderzoekssecretariaat voldoet betrokkene niet aan voormeld criterium op grond van volgende overwegingen:

- betrokkene onafgebroken in ons land verbleven heeft sedert 1993 nu hij telkens met een toeristenvisum ons land herhaaldelijk is binnengekomen; hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de voorgelegde huurcontracten.

- humanitaire redenen voorhanden zijn en zij in ons land duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld, ondanks de geboorte van haar kind in ons land, van wie de vader zich kenbaar maakt als de gehuwde Turkse onderdaan C. K.. Gelet op deze specifieke omstandigheden dient dus aangenomen te worden dat aanvrager onvoldoende humanitaire redenen kan doen gelden en duurzame sociale bindingen in het land heeft ontwikkeld."

Betreffende het onafgebroken verblijf in ons land sedert 1993:

Dat verzoekster geenszins dient aan te tonen dat zij reeds sedert 1993 onafgebroken in ons land verblijft. Dat de wet stelt in artikel 9,9/ dat het verblijf in België teruggaat tot meer dan zes jaar. Dat de wet echter geenszins voorziet dat een onafgebroken verblijf gedurende zes jaar aangetoond wordt. Dat de gegeven motivering dan ook onjuist is. Dat verder de gegeven motivering op dit punt onjuist is, aangezien verzoekster een schriftelijke verklaring voorbrengt waaruit blijkt dat zij de afgelopen vijf jaar geen bevel heeft gekregen om het land te verlaten. Dat bijgevolg verzoekster helemaal niet dient aan te tonen dat haar verblijf terug gaat tot meer dan zes jaar.

Dat de wet immers stelt in artikel 9,9/: "voor de in artikel 2, 4/ bedoelde vreemdelingen een bewijs dat hun aanwezigheid teruggaat tot meer dan zes jaar, ..., en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat ze in de loop van de vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel hebben gekregen om het land te verlaten."

Dat verzoekster de afgelopen vijfjaar geen bevel heeft gekregen om het land te verlaten en dus dergelijke schriftelijke verklaring aflegt.

Dat verzoekster dan ook voldoet aan de voorwaarde gesteld in artikel 9,9/ zonder dat zij aantoonst dat haar verblijf teruggaat tot meer dan zes jaar.";

2..2. Overwegende dat het middel gericht is tegen de beslissing tot weigering van regularisatie van 10 oktober 2000; dat het beroep tot nietigverklaring tegen voormelde beslissing bij 's Raads arrest nr. 114.030 van 20 december 2002 werd verworpen, zodat verzoekster de rechtsmiddelen tegen deze beslissing heeft uitgeput; dat verzoekster geen middel aanvoert tegen het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten; dat het beroep derhalve onontvankelijk is; dat er grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen juli tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.